

снопове рабоши, станатъ, иджтъ и сѣднатъ предъ черковнитѣ врата. Кой какъ излѣзе отъ черквата и мине презъ вратата, трѣбва да се спрѣ предъ чорбаджията. Онзи, който си е заплатилъ царското даждие, ще си иди съ *миромъ божиимъ*, а който не го е заплатилъ, щомъ види рабошитѣ, ще му трепне сърдцето, не толко че има да дава, но отъ чорбаджиевитѣ строги мръсни прикаски. Но не е само това, динъ като неплатникътъ не сполучи на кефъ чорбаджията и да се измоли, той ще го натика въ ближния плевникъ и додето не доджтъ на младитѣ длъжници — булжитѣ имъ, на старитѣ — снахитѣ имъ, да измолятъ запренитѣ си, той не ги пускава. Тѣй хората арнисахъ да ходятъ и въ черква.

Малко прѣди смъртъта си, той направи таково прѣдательство заедно съ прѣдателя тогивашний гъркъ владика Дионисия, щото това народоубийствено дѣло е важно, за до кога да е, да бжде забѣлѣзано въ страницитѣ на историята по разнитѣ опитвания на Българина за своето освобождение отъ безчовѣчнитѣ угнетения на тогивашнитѣ свѣтски и духовни тирани.

Но тѣй като въ разказътъ ни се спомѣна, и ще се сега спомѣне името на тогивашния Силистренский управитель Ибраимъ-паша, виждамъ за добръ да пораскажа на читателя отъ малко-малко до колкото зная за тогова еничаринъ — Ибраимъ-паша.

IV.

Ибраимъ-паша.

Да го срѣщнешъ въ пжтя, неможе го позна този човѣкъ, паша ли е, бей ли е, или е нѣкой делиорманский